

BULETINUL ICCRS AL LIDERILOR

Formare pentru liderii actuali și cei noi ai RCC
volumul XXIV, numărul 5 octombrie-decembrie 2018

CELEBRĂM O NAȘTERE, O FAMILIE

de Jim Murphy – președintele ICCRS

„Într-adevăr, [atât de mult] a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său, unul născut, ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (*In 3,16*).

În celebrarea venirii lui Cristos e important să ne amintim în primul rând de ce a venit El între noi.

El ne-a fost trimis. Dumnezeu, Tatăl întregii omeniri, este cel care l-a trimis pe Fiul în lume pentru ca omenirea să poată fi readusă la Tatăl. Isus a vorbit din nou și din nou despre relația sa cu Tatăl, despre supunerea sa față de Tatăl și dorința sa de a face voia Tatălui. Tatăl este cel care a făcut prima mișcare spre restaurarea omenirii..., iar Isus s-a supus cu bucurie.

El l-a dat lumii pe Isus. Nu unui grup de interes special. Nu unui partid politic anume. Lumea înseamnă fiecare om în parte, fiecare persoană în pieptul căreia bate o inimă. Tatăl ne iubește pe toți!

„Dăruirea” lui Isus are loc la întrupare, când cea de-a doua persoană a Preasfintei Treimi a luat trup uman, devenind unul dintre noi, devenind o parte din „lume”.

„Dăruirea” lui Isus are loc pe cruce. „Cel de-al doilea Adam”, din supunere față de voința lui Dumnezeu, ia asupra sa păcatul întregii lumi și, îmbrățișându-l ca și când ar fi al lui, îl oferă Tatălui, împreună cu propria viață, pentru ispășirea păcatelor noastre.

„Dăruirea” lui Isus a fost sporită atunci când, de Rusalii, Duhul Sfânt s-a revărsat asupra Bisericii de la începuturi. Isus spusese că Duhul ne va fi dăruit pentru a ne face cunoscut tot ce ne-a învățat el. De asemenea, că Duhul Sfânt ne va schimba, transformându-ne în ucenici și martori fideli și capabili ai lui Isus.

Duhul ne va ajuta „să credem în Fiul Omului”, dar același Duh ne va ajuta de asemenea să ieșim în lume și să facem „ucenici din toate națiunile”.

Celor care au primit această revărsare a Duhului Sfânt li s-a dat o nouă capacitate de a crede, dar și abilitatea de a-i ajuta pe alții să creadă. Ucenicii lui Isus erau uniți într-o experiență comună: Isus, precum și într-o misiune comună: ca prin puterea Duhului Sfânt să facă discipoli din toate națiunile și popoarele.

În *Fapte 2* se relatează că în duminica de Rusalii erau adunați la Ierusalim oameni din întreaga lume cunoscută. Deși ei nu erau în Cenacol cu discipolii, erau în vecinătatea clădirii și au auzit vuietul vântului, precum și pe cei 120 din Cenacol laudându-l și preamărindu-l pe Dumnezeu în Duhul Sfânt. Aceste fapte i-au determinat să se adune împreună ca să încerce să înțeleagă ce se întâmplă. În acea zi, prin predica plină de puterea Duhului Sfânt a lui Petru, cam 3000 dintre ei au ajuns să creadă în Isus.

Vedem un fapt similar în *Fapte 10*, când Petru proclamă vestea cea bună casei lui Corneliu, un păgân. Deși Corneliu nu era evreu, Duhul Sfânt s-a revărsat asupra lui și a întregii sale case! Și ei, de asemenea, au devenit credincioși! Deși Petru și primii lideri ai

Bisericii nu înțelegeau pe deplin ce se întâmplă, știau că Dumnezeu îi cheamă la credința în Isus pe oamenii din întreaga lume și de toate profesiile.

Oamenii aveau diferite istorii, diferite tradiții..., erau cu totul diferiți unii de alții. Ceea ce îi unea de fapt era Duhul Sfânt care s-a revărsat asupra lor și i-a atras la o credință în Isus care le-a schimbat viața.

Acești credincioși au cunoscut multe binecuvântări, dar s-au confruntat și cu multe provocări. Uneori au apărut neînțelegeri între ei. Alteori s-au confruntat cu teribile persecuții din partea celor care nu credeau în Isus. Cu toate acestea, ei au înaintat curajoși. Chiar dacă au avut de luptat, Duhul Sfânt i-a susținut și i-a ajutat să creadă și să-i inspire și pe alții să creadă.

În zilele noastre, situația nu diferă prea mult de strămoșii noștri spirituali. Credincioșii cunosc tensiuni între ei, iar în multe părți ale lumii sunt persecuții împotriva celor care îl urmează pe Isus. Însă, ca în secolele de odinioară, Duhul Sfânt se revărsă peste credincioși într-un mod minunat, pentru a ne întări și a ne ajuta să fim puternici împreună.

Sincer, diviziunile dintre creștini și realele persecuții ce au loc în lume par să fie aproape copleșitoare. Cum putem rezolva aceste probleme? Ce trebuie să facem? Soluția stă dincolo de capacitatea umană. Avem nevoie de Duhul Sfânt ca el să ne conducă la unitatea la care nu putem ajunge prin noi înșine. Avem nevoie de Duhul Sfânt și pentru ca mărturia noastră să fie și mai îndrăzneată, și mai puternică în fața rezistenței la mesajul evanghelic.

Tatăl are un plan: să-i unească pe „toți cei care cred” în „dăruirea” Fiului său. Dumnezeu a început această lucrare și tot Dumnezeu o va duce la împlinire. Partea noastră e să strigăm către Dumnezeu pentru o nouă revărsare a Duhului Sfânt în vremurile noastre, iar apoi să ținem ochii deschiși la căile unice prin care Domnul ar putea răspunde rugăciunii noastre.

Să dea Dumnezeu să fim găsiți în acord cu El... și între noi, în planul său de a mântui lumea!

ÎNGERII ȘI NOI

Jean-Christophe Sakiti – membru al Consiliului ICCRS

În crezul nostru mărturisim: „Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl atotputernic, creatorul cerului și al pământului, al tuturor văzutelelor și nevăzutelelor”. Dincolo de lumea vizibilă se găsesc acele creaturi care sunt spiritele pure. Îngerii fac parte din această lume. În scrierile sfinte îngerii sunt prezentați ca mesageri ai lui Dumnezeu trimiși la poporul său. Biserica, inspirată de Sfintele Scripturi, ne încurajează să acordăm un loc important îngerilor pe drumul nostru de formare creștină.

- Cine sunt îngerii?
- Ce ne spun Scripturile despre ei?
- Care este rolul lor în viața creștinilor?
- Ce lecție putem învăța din acestea?

Cine sunt îngerii?

În cuvântul lui Dumnezeu putem găsi cu ușurință diferite pasaje biblice care fac referire la îngeri. Ei sunt creaturi spirituale care îl slujesc pe Dumnezeu. Sfântul Augustin, în comentariul său la *Psalmul* 103 (citată în Catehismul Bisericii Catolice, 329-330), ne spune că numele de „înger” desemnează o funcție sau o slujire, mai degrabă decât natura acestor creaturi.

„Înger” este numele slujirii lor, nu al naturii lor. Numele naturii lor este „spirit”, „duh”; numele slujirii lor este „înger”: conform naturii, ei sunt „spirite” și conform faptelor, ei sunt „îngeri”.

Catehismul Bisericii Catolice (nr. 330) ne arată că ei sunt creaturi pur spirituale: „Ca fapte pur spirituale, ei au inteligență și voință: sunt fapte personale (cf. Pius XII: *DS* 3891) și nemuritoare (cf. *Lc* 20,36). Întrec în desăvârșire toate faptele văzute. Este mărturie strălucirea slavei lor (cf. *Dan* 10,9-12).

Îngeri și noi

Îngeri îl slujesc pe Dumnezeu, iar misiunea lor este de a-i ajuta pe oameni să răspundă la planul lui Dumnezeu.

Îngeri ne protejează

Când apostolii au fost arestați și încarcerați, Domnul a trimis un înger ca să-i elibereze din închisoare.

„Dar un înger al Domnului a deschis porțile închisorii în timpul nopții și, scoțându-i...” (*Fap* 5,19).

În viața noastră de zi cu zi, în luptele noastre împotriva forțelor răului, Domnul își trimite îngerii ca să ne apere. Când regele Nabucodonosor i-a aruncat în foc pe Azaria și însoțitorii lui ca să-i distrugă, Domnul a trimis un înger ca să-i apere.

„Îngerul Domnului, care coborâse la cei care erau împreună cu Azaria în cuptor, a îndepărtat flacăra focului din cuptor” (*Dan* 3,48).

Îngeri anunță planul lui Dumnezeu

Când Domnul vrea să încredințeze oamenilor proiectul său important, el poate să-și trimită îngerii ca să-i invite pe oameni să adere la acesta. Este cazul fecioarei Maria, pe care Dumnezeu a vrut s-o asocieze lucrării sale de mântuire.

„În luna a șasea, îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, al cărui nume era Iosif, din casa lui David. Iar numele fecioarei era Maria” (*Lc* 1,26-27).

Îngeri sunt ghizii noștri

Adeseori facem alegeri umane care nu ne fac fericiți. Domnul ne trimite îngeri care să ne conducă și să ne direcționeze către drumul cel bun. La fel a fost și în cazul lui Tobia, care a trebuit să facă un drum pentru a o lua pe Sara de soție.

„Voi merge cu el, nu te teme: vom merge sănătoși și sănătoși ne vom întoarce la tine” (*Tob* 5,17).

Îngeri mijlocesc pentru noi

Prin mijlocirea lor, Dumnezeu răspunde la rugăciunile noastre, așa cum a făcut și pentru Tobia și Sara. Îngerii obțin pentru noi vindecări și multe alte haruri pentru care îl implorăm pe Dumnezeu.

„În același timp a fost ascultată rugăciunea amândurora înaintea gloriei lui Dumnezeu. A fost trimis Rafael ca să-i vindece pe amândoi” (*Tob 3,25*).

Relația noastră cu îngerii

De aceea este clar că îngerii sunt slujitori ai lui Dumnezeu pentru binele oamenilor. Noi putem să primim cel mai bine, ca oameni, binecuvântările Domnului dacă avem o relație specială cu îngerii. Această relație ar putea fi structurată în trei puncte:

1. Să-i imităm pe îngeri

Să-i cerem lui Dumnezeu să ne dea harul ca în viața noastră să fim slujitori umili ca îngerii. Ne vom sfinți mai mult căutând să fim disponibili și de ajutor ca și ei.

2. Să cerem mijlocirea îngerilor

Misiunea lor este de a ne ajuta în bătăliile zilnice. De ce să nu le cerem mijlocirea, mai ales îngerilor păzitori?

3. Să le mulțumim îngerilor

Pentru toată slujirea pe care o aduc oamenilor în fiecare zi și să-i mulțumim lui Dumnezeu care ni i-a dat.

Dumnezeu să fie laudat pentru darurile pe care le dă lumii. Numele lui să fie preamărit pentru îngerii pe care i-a creat și care îl slăvesc neîncetat. Să intrăm în compania lor pentru a deveni bărbați și femei ai laudei și să-i imităm, devenind oameni care sunt permanent în slujba lui Dumnezeu pentru binele fraților și surorilor.

IN MEMORIAM

„Bine, servitor bun și credincios... Intră în bucuria stăpânului tău” (*Mt 25,21*)

Am dori să ne oprim un moment pentru a ne reaminti de câțiva slujitori fideli, care s-au întors la Învățător în timpul Anului Jubiliar și în acest an care a trecut. Fidelitatea lor față de harul efuziunii Duhului Sfânt are un impact mondial durabil asupra Trupului lui Cristos.

PR. MICHAEL SCANLAN, T.O.R. (1931-2017)

În anul 1969, Pr. Mike a avut experiența puterii efuziunii Duhului Sfânt care i-a schimbat viața. Prin această radicală deschidere către Duhul Sfânt și carisme, darul de conducător al Pr. Michael a fost întărit pentru a putea transforma Colegiul din Steubenville dintr-un colegiu regional zburciat într-o universitate franciscană, cu o reputație mondială atât pentru excelența în cele academice, cât și pentru atmosfera sa de credință catolică pasionată. A fost inspirat să găzduiască unele conferințe în campus – mai întâi pentru preoți și lideri, apoi pentru tineret – „permițând Duhului Creator să creeze un mediu în care Isus să fie cu adevărat Domn și în care darurile Duhului Sfânt să poată înflori”. Influența lui s-a simțit

nu numai la Universitatea Franciscană, ci și în viața a milioane de oameni din întreaga lume care au fost inspirați de învățătura și viața lui de sfințenie și rugăciune.

PR. PETER HOCKEN (1931-2017)

Pr. Peter Hocken a auzit pentru prima oară de Reînnoirea Carismatică în 1971, când își făcea studiile la Roma. Totuși, a avut prima sa experiență cu Duhul Sfânt în Anglia, în același an, după participarea la o conferință de un week-end despre darul profeției. A fost membru al Comunității de Alianță *Maica lui Dumnezeu*, a slujit în Comisia Teologică ICCRS și a iubit foarte mult Scriptura. Pr. Peter „a avut o vie intuiție a lucrării Duhului Sfânt în cadrul Mișcării de Reînnoire, dar și în crearea unității dintre creștini, precum și în relaționarea cu poporul evreu, frații noștri mai mari în credință”.

Înțelepciunea și cunoștințele sale au fost egalate doar de umorul său și de dorința sa de cele ale lui Dumnezeu.

PR. KEVIN SCALLON, C.M. (1935-2018)

Pr. Kevin este cunoscut și iubit în lume prin lucrarea pe care a făcut-o în slujirea preoților, precum și prin munca sa cu laicii. A slujit de asemenea ca director spiritual pentru seminar și ca misionar în Africa. Acum peste 40 de ani a fondat *Mijlocirea pentru Preoți*, care s-a răspândit în multe țări. Chiar înainte de moarte slujea în *Mijlocirea pentru Preoți* din Europa.

Din anul 1985, Pr. Kevin și Sr. Briega McKenna, OSC, au călătorit în toată lumea predicând Evanghelia și rugându-se cu mare eficacitate pentru vindecare.

PR. THOMAS FORREST, C.Ss.R. (1927-2018)

Pr. Tom Forrest a fost preot redemptorist și lider mondial al Reînnoirii Carismatice. A predicat pentru sute de mii de oameni din aproximativ 120 de națiuni și a condus multe mii de tineri, călugărițe, cupluri de căsătoriți, preoți și episcopi la o relație mai apropiată cu Domnul. A fost membru al primului Consiliu al Biroului Internațional al Comunicațiilor (ICO) în care a slujit și Cardinalul Suenens în calitate de consilier episcopal. De asemenea, a slujit ca director al biroului ICO și mai târziu ca președinte al Consiliului Internațional. În 2003 a primit augusta cruce *Pro Ecclesia et Pontificia* de la Papa Ioan Paul al II-lea pentru slujirea sa dedicată în promovarea Noii Evanghelizări. A fost cunoscut pentru marea sa iubire și pasiune pentru Dumnezeu și poporul său.

ÎNTREBĂRI CĂTRE COMISIA DOCTRINARĂ ICCRS

Comisia Doctrinară ICCRS, prezidată actualmente de Dr. Mary Healy,
se consultă cu teologi și experți din întreaga lume.

Dacă aveți vreo întrebare despre RCC, vă rugăm s-o trimiteți la adresa newsletter@iccrs.org

POT SĂ SE ROAGE SAU SĂ CÂNTE ÎN LIMBI MAI MULTE PERSOANE DEODATĂ?

Pentru a răspunde la această întrebare, dați-mi voie să subliniez mai întâi că nu există vreo învățătură catolică despre cum să folosim darul limbilor. Scurtele referințe din învățătura Bisericii cu privire la limbi afirmă că acestea sunt una dintre carismele date de Duhul Sfânt și că toate carismele sunt pentru binele comun al Bisericii (vezi Catehismul Bisericii Catolice, par. 2003). Astfel, pentru a discerne liniile de orientare pastorală pentru folosirea corectă a limbilor, trebuie să ne întoarcem la învățătura Sfântului Paul din *1Cor* 12-14, alături de intuiție și de înțelepciunea practică ce vine din experiență.

Învățătura lui Paul din *1Corinteni* arată existența a două forme de daruri ale limbilor. Distincția dintre acestea se face adeseori prin expresiile: „rugăciunea în limbi” și „vorbirea în limbi”.

„Rugăciunea în limbi” este darul limbilor ca limbaj de rugăciune, o rugăciune și o laudă ce se revarsă din preaplinul inimii și care se exprimă cu voce tare dar nu cu sunete raționale. „De fapt, cel care vorbește într-o limbă nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu, căci nimeni nu-l înțelege, întrucât el vorbește în Duh lucruri tainice” (*1Cor* 14,2). Acest dar este foarte apropiat de rugăciunea contemplativă. Paul observă că este valoros pentru creșterea spirituală proprie a unei persoane (cf. *1Cor* 14,4) și indică faptul că această formă a limbilor este disponibilă tuturor (cf. *1Cor* 14,5). Această formă a limbilor este foarte comună în Reînnoirea Carismatică de azi, iar mulți sfinți se pare că le-au avut, inclusiv Augustin, Bernard, Tereza de Avila și Ioan Vianney. Sfânta Tereza scria: „Domnul nostru revarsă uneori în suflet o jubilarie și o stranie rugăciune pe care sufletul n-o înțelege... Pare a fi o bolboroseală și într-adevăr experiența este asta, pentru că bucuria este atât de excesivă, încât sufletul n-ar vrea să o experimenteze singur, ci dorește s-o exprime tuturor pentru ca ceilalți să ajute acest suflet să-l laude pe Domnul nostru” (Castelul interior, VI.6.10). Ar trebui notat de asemenea că s-au înregistrat multe cazuri de limbi miraculoase, în care vorbitorul a exprimat un limbaj necunoscut pentru sine, dar cunoscut unui ascultător.

„Vorbirea în limbi”, pe de altă parte, este forma limbilor în care i se transmite adunării un mesaj public, deci este un dar mai puțin obișnuit. În acest caz, Paul ne instruește că mesajul în limbi trebuie urmat de o interpretare. Altfel este lipsit de sens pentru oameni și nu are capacitatea de a-i edifica. Când un mesaj în limbi este urmat de o interpretare, atunci se prezintă ca o formă a carismei profeției. Paul subliniază superioritatea profeției, datorită capacității sale de a întări, încuraja și mângâia membrele trupului lui Cristos. „Cel care vorbește într-o limbă, se edifică pe sine însuși, însă cel care profetește edifică Biserica. Desigur, aș dori ca toți să vorbiți în limbi, dar mai ales să aveți darul profeției, căci mai mare este profetul decât cel care vorbește în limbi, în afară de cazul în care dă interpretarea, în așa fel încât comunitatea să primească edificarea” (*1Cor* 14,4-5; vezi 14,28).

Dezordinea pe care Paul o corectează este evident folosirea dezordonată a acestei a doua forme a carismei limbilor. Se pare că în Corint s-a întâmplat că oamenii proclamau cu voce tare mesaje în limbi, fără a respecta ordinea sau persoana care deja începuse să vorbească. De aceea Paul îi instruește astfel: „Profeții să vorbească doi sau trei, iar ceilalți să

judece. Dar dacă un altul care stă așezat are o revelație, cel dintâi să tacă! Puteți profeti toți, unul după altul, încât toți să primească învățătură și toți să fie mângâiați” (*ICor* 14,29-31).

Aceasta ne duce la întrebarea: oamenii se pot ruga în limbi toți odată? Nu putem ști cu certitudine ce s-a întâmplat la întâlnirile corintenilor de acum 2000 de ani, dar experiența contemporană carismatică pare să corespundă în multe feluri cu ceea ce descrie Paul. Știm din experiența contemporană că, atunci când mulți oameni se roagă sau cântă în limbi împreună (prima formă a limbilor din cele descrise mai sus), se simte o profundă armonie, creată de Duhul Sfânt. Uneori apare o remarcabilă armonie în tonurile muzicale; dar și mai important este că există o unitate spirituală, dată de lauda adusă Domnului într-un singur cuget. Fiecare persoană îl laudă pe Dumnezeu într-o limbă diferită, dar limbile se amestecă împreună în unitate. Acesta este opusul dezacordului pe care Paul îl descrie cu privire la carisma vorbirii limbilor (a doua formă – n.t.) când e folosită nepotrivit – adică atunci când niște persoane încearcă să atragă atenția în același timp printr-un mesaj în limbi.

Paul ne reamintește că standardul decisiv al utilizării limbilor și al tuturor darurilor carismatice este iubirea. „Dacă aș vorbi limbile oamenilor și ale îngerilor, dar nu aș avea iubire, aș deveni o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor” (*ICor* 13,1). Iubirea este motivația și scopul care oferă carismelor propria valoare. Dacă suntem fideli sfaturilor Sfântului Paul, atât rugăciunea, cât și vorbirea în limbi îl vor glorifica pe Dumnezeu și vor contribui la zidirea Bisericii în iubire.